

je proti stíhání pro jiné, zejména politické delikty před vydáním spáchané, chráněn zásadou speciality. Tato ve formě striktní platí i v extradičním styku s Maďarskem, byť státem nesmluvním, neboť jednak jde o uznanou zásadu mezinárodního práva,¹⁰⁾ jednak je skutečnou vzájemností (§ 474 tr. por.) mezi oběma státy, že se zásada výlučnosti oboustranně zachovává.¹¹⁾

12. Devisový delikt jako těžký důchodkový přestupek není deliktem vydávacím. V extradičním styku s Rakouskem není zaručena vzájemnost (§ 474 tr. por.) k vydávání pro přečin. (Případ »Kronstein«, č. 26.021/34-18 min. sprav.).

Rakouský zemský trestní soud požádal přímým pořadem mezisoudním u krajského soudu v zemi Slovenské o vydání rakouského státního příslušníka X., stíhaného soudním zatýkacím rozkazem pro přečin § 13 rak. devisového nařízení z 18. listopadu 1931, č. 350 BGBl. Kladlo se mu za vinu, že v letech 1932 a 1933 ve Vídni prováděl po živnostensku nedovolený obchod s valutami tak, že v cizině skupoval cenné papíry, je dovezl do Rakouska, rozprodal je za rakouskou měnu a peníze takto stržené vyměňoval opět za cizí valutu.

Nepřípustnost vydání byla obhajobou odůvodňována v podstatě takto: »Mezi naším státem a Rakouskem není dosud sjednána formální mezinárodní smlouva o vydávání zločinců a proto podle § 474 tr. por. platí reciprocita. Tato reciprocita je zaručena neformální dohodou sjednanou mezi oběma státy, která byla vyhlášena výnosem min. sprav. z 29. března 1919, č. 5 Věst.; bylo ujednáno, že oba státy mají si vydávati zločince »s obmezeními, jež jsou obvyklá v mezinárodním styku«. V mezinárodním styku, zejména i v extradičních smlouvách, které sjednala naše republika, se stále zachovává mimo jiné t. zv. zásada oboustranné trestnosti, podle které je podmínkou vydání, aby čin, který je předmětem trestního řízení, byl trestný podle zákonů státu vyžadujícího i vydávajícího.

Třeba tedy zkoumati, pod jaké trestní ustanovení nutno podříditi čin, z něhož je X. obviněn, jednak podle práva platného v Rakousku, jednak podle práva platného u nás, a srovnati pak vzájemně obsah těchto předpisů. V Rakousku uplatňují se na uvedený čin předpisy nařízení spolkové vlády z 18. listopadu 1931 (tak zv. 3. devisového nařízení) č. 350 spolkového zákoníka, podle jehož § 13 se dopouští přečinu, kdo úmyslně proti vydaným nařízením po živnostensku cizozemská platidla získává nebo prodává, anebo po živnostensku zprostředkuje těmto předpisům odporující právní jednání o cizozemských platidlech. Podle tohoto ustanovení je tedy v Rakousku trestný všecken živnostenský nedovolený obchod jinými platidly, než rakouskou měnou.

Ustanovení o podobné ochraně rakouské měny proti jejímu ohrožení takovými obchody, marně bychom hledali v našem trest-

¹⁰⁾ Srov. Právník 1932, str. 589.

¹¹⁾ Stejně výnos min. sprav. z 8. června 1932, č. 25.907/32-18 (nepublikován); srov. také nařízení býv. uh. min. sprav. č. 54.601/1900 I. M.

ním právu. Máme sice podobné ustanovení v § 1 zák. č. 7/1924 Sb. z. a n., o ochraně československé měny a oběhu zákonných platidel, ale — jak již sám název zákona ukazuje — vztahuje se toto ustanovení jen na ohrožení československé měny. Podle tohoto zákona je soudně trestný pouze ten, kdo bez hospodářské potřeby nebo nad její míru kupuje cizí platidla a drahé kovy za domácí platidla, nebo tato prodává za cizí platidla a drahé kovy, nebo kdo při právním jednání, jehož předmětem jsou platidla tuzemská nebo cizozemská neb drahé kovy, jedná způsobem, o němž musel poznati, že může škoditi československé měně. Aby se tohoto ustanovení mohlo užití na čin obviněného X., bylo by třeba, aby bylo zde podezření, že on svými obchody poškozoval též naši měnu, kteréžto podezření vůbec vysloveno nebylo. Analogické užití ustanovení zákona č. 7/1924 Sb. z. a n. na ochranu měny i cizozemské je vyloučeno, ježto by tím byla porušena základní zásada trestního práva vyslovená v § 1 slov. tr. z., podle které je zločinem nebo přečinem pouze ten čin, který zákon za takový prohlásil. Proto bylo by nutno, aby náš zákon výslovně prohlásil, že ustanovení zákona č. 7/1924 Sb. z. a n. vztahují se také na cizí měnu,¹²⁾ tak jako to učinil na př. náš zákon o padělání peněz č. 269/1919 Sb. z. a n. v § 12, odst. 3. Takového předpisu však v zákoně č. 7/1924 Sb. z. a n. není. Za tohoto stavu s hlediska československého práva by se čin obviněného X. mohl posuzovati nanejvýše jen jako těžký důchodkový přestupek podle čl. 2. zákona čís. 121/1932 Sb. z. a n., avšak pro trestné činy důchodkové je vydání nepřípustné. Podmínka oboustranné trestnosti splněna není a proto extradice obviněného X. pro žádaný trestný čin je vyloučena. Tolik obhajoba.

Skončiv řízení o vydání a po provedeném neveřejném zasedání podle § 476 tr. por. podal krajský soud ministerstvu spravedlnosti zprávu a dobré zdání, aby X. nebyl vydán do Rakouska ke stíhání pro přečin § 13 rak. devis. nař., poněvadž podle československých zákonných předpisů mohl by býti čin obviněného kvalifikován jen jako důchodkový přestupek. Za přestupek v cizině spáchaný není možno podle § 13 přest. zákona uložit trest a není proto dána podmínka oboustranné trestnosti.¹³⁾

¹²⁾ Řídit se ve vydávacím právu zásadou oboustranné trestnosti, znamená jen: sdělený skutkový děj posouditi *mutatis mutandis* i podle práva státu dožádaného. Zločin veřejného násilí proti vrchnosti podle § 81 tr. zák. z r. 1852, resp. podle zák. čl. XL/1914 jsou zajisté normy, které ochraňují vrchnost československou. A přece dopustili se takového deliktu Němec v Německu, Rumun v Rumunsku a pod. vydáváme ho z ČSR. do Německa, Rumunska atd. Arci jsou státy (na př. Maďarsko, Rakousko), které takové trestné činy nepovažují za extradiční, poněvadž přeceňují význam ochrany národních statků národním právem, přehlížejíce pravý smysl zásady oboustranné trestnosti ve vydávacím právu, totiž nutnost posouditi případ jen *mutatis mutandis*. Srov. Mettgenberg, Deutsches Auslieferungsgesetz 1930, str. 186.

¹³⁾ Odůvodnění soudního posudku není výstižné, zvláště jeho odkaz na § 13 přest. zák. Pro své stanovisko, že vydání pro důchodkový pře-

Ministerstvo spravedlnosti uvážilo takto: Při vydání do ciziny ze země Slovenské a Podkarpatoruské nutno se řídit podle § 474 tr. za prvé smlouvou, za druhé recipocitou a teprve na třetím místě zákonným vydávacím právem. Podle zákonného vydávacího práva platného v místě, kde X. byl zatčen, je vydání do ciziny podle § 9 tr. zák. čl. V/1878 přípustné nejen pro zločin, nýbrž také pro přečin, na rozdíl od zákonného vydávacího práva platného v zemi České a Moravskoslezské, kde vydání do ciziny je přípustné jen pro zločin (§ 39 a § 234, odst. 2. tr. zák. z r. 1852). Kdybychom v činu X. mohli spatřovati soudně trestný přečin podle § 1, odst. 1. našeho zákona č. 7/1924 a jeho novel č. 121/1932, 113/1934 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 141/1934 Sb. z. a n., pak podle zákonného vydávacího práva bylo by vydání ze Slovenska zásadně možné. Avšak zákonné vydávací právo v extradičním styku s Rakouskem platí teprve na třetím místě, neboť silnějším titulem než toto, je podle § 474 tr. por. recipocita a ještě silnějším titulem smlouva. S Rakouskem však nesjednali jsme dosud formální extradiční smlouvu, nýbrž toliko neformální dohodu, publikovanou výnosem č. 5/1919 Věst. Tato dohoda nestipuluje rozsah extradičního nároku, pokud se týče extradiční povinnosti; z předpisů bodu 10 citované dohody (výnos č. 5/1919 Věst.), nelze pak vyvoditi, že vydání do Rakouska je přípustné i pro přečin. Stejně stanovisko sdílí také spolkové ministerstvo spravedlnosti ve Vídni v konkrétním případě »Tollner«, č. 26.315/30 rak. min. sprav., kdy vydání pro přečin bylo z Rakouska do ČSR. odepřeno. V Rakousku totiž platí zákaz § 234, odst. 2. rak. tr. zák. z r. 1852, že do státu, s nímž není sjednána formální smlouva (§ 41 rak. tr. zák.), nelze povolití vydání ke stíhání nebo odpýkání trestu pro pouhý přečin. Z toho plyne, že v extradičním styku s Rakouskem není zaručena ani vzájemnost (§ 474 tr. por.), že by v obdobném případě povoleno bylo vydání z Rakouska do ČSR. pro soudně trestný přečin.¹⁴⁾ Než čin obviněného X. dlužno v ČSR. kvalifikovati spíše jen jako těžký důchodkový přestupek podle § 2, čís. 1, 2, § 3, odst. 2. a 16, odst. 3, z. č. 7/1924 a jeho novel č. 121/1932, 113/1934 Sb. z. a n. Důchod. přestupky však nejsou delikty extradičními podle čl. vydávacího práva, zejména jimi nejsou v extradičním styku s Rakouskem, do něhož vydání povoluje se jen s obmezeními v mezinárodním styku obvyklými (bod 10 dohody, výnos č. 5/1919 Věst.). V mezinárodním styku pak jest obvyklým odpírati vydání pro finanční delikty; jde o klasičskou výjimku z extradiční povinnosti pro povahu trestného činu.

I bylo vydání do Rakouska odepřeno a v odůvodnění bylo uvedeno, že extradice pro důchodkový přestupek je nepřipustná, resp.

stupek je nepřipustné, měl se soud dovolati spíše obdobného ustanovení § 14 přest. zák., jímž se výslovně zakazuje vydání pro přestupek (soudní a administrativní).

¹⁴⁾ Srov. případ »Wesztfried«, č. 21.655/33 min. sprav. Právny Obzor 1934, str. 50.

v mezinárodním styku neobvyklá; i kdyby šlo o soudně trestný přečin, není v extradičním styku s Rakouskem zaručena vzájemnost (§ 474 tr. por.) k vydání pro pouhý přečin, hledíc k ustanovení § 234, odst. 2. rak. tr. zák. Odepřena byla nejen extradice osobní, nýbrž i extradice věcná.

Kronberger.

Z finanční judikatury nejv. spr. soudu.

(Dokončení.)

Lze připustiti, že by okolnost, jež by při vyměřování určité daně vedla ke ztížení nebo dokonce znemožnění obrany poplatníkovy proti daňovým předpisům, mohla nasvědčovati tomu, že příslušný výklad zákona není zcela nepochybný, neboť by odporoval stěžejním zásadám zákona obsaženým v hlavě IX. v odd. o řízení co do vyměření daně. Avšak v daném případě tomu tak není. I při stanovisku tohoto soudu je totiž poplatníku proti předpisu daně z vyššího služného zajištěna dostatečná ochrana třebaže ovšem jinou cestou, nežli přímo v oprávněm prostředku proti předpisu právě této daně. Zákon poskytuje totiž v § 331 poplatníku možnost vyžádati si důvody rozhodnutí. Z důvodů rozhodnutí, jímž byla předepsána daň důchodová, může tedy poplatník zjistiti, mezi které prameny příjmů byly určité jeho příjmy úřadem zařaděny. Vzhledem k tomu pak, že kvalifikace určitého příjmu má své zákonem předvídané důsledky pro předpis daně, je nutné ponechati stěžovateli — poplatníkovi, zda využije všech možností, zákonem mu daných, k tomu, aby zdanění jeho důchodu nestalo se způsobem, který má své důsledky pro zdanění vyššího služného.

Je tedy o ochranu poplatníka dostatečně postaráno, takže ani z tohoto důvodu není třeba na názoru dosud zastávaném nic měniti. K tomu přistupuje i úvaha, že zákon č. 76/927 právě v části, jež jedná o dani důchodové, obsahuje podrobná ustanovení o zjišťování příjmu poplatníkovy z jednotlivých pramenů, kdežto v části jednající o dani z vyššího služného, omezuje se v podstatě pouze na ustanovení, že dani z vyššího služného jsou podrobeny požitky služební, zásadně dani důchodové podrobené, při čemž výslovně odkazuje na § 11, kde — v rámci předpisů o dani důchodové — je obsaženo vymezení služebních požitků, které činí příjem ze služebního poměru.

Pokud pak stěžovatel poukazoval na formuláře platebních rozkazů na daň důchodovou, nezbývá nežli konstatovati, že zákon neukládá v § 328 úřadům, daně vyměřujícím, resp. vyměření daně sdělujícím, povinnosti, aby uvedly v platebním rozkaze na daň důchodovou více, nežli výši základu daně, poskytuje však, jak již bylo řečeno — poplatníkovi v § 331